

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Baldvini Cabilliavi E Soc. Iesv Magdalena

Cabilliau, Baudouin

Antwerpen, 1625

Elegia X. Magdalena desiderat per satisfactionem peccata expiare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70461](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70461)

Ah! vbi vincita cauis Cypris illigat ora lacertis,
 Quale tibi blando virus ab hoste bibis?
 Nec fugis ab nocuo mundo, dulciq̄ue periclo?
 Iste locus, nescis? damna salutis habet.
 Hic ignominia, noxa, & lata vulnera noxis,
 Quis grauis exurit conscia corda dolor.
 Ecce, tuos serpit clàm pestis auara per artus,
 Grassaturq̄ue cauo flamma proterua sinu
 In mortē putre, cerne, gelat iam pectus; & isthic
 Sists adhuc? medicam saucia quære manum.
 Funestas cui culpa fores recludit Auerni,
 Anxia vin' mortem pellere? pelle inoram.
 Quid trahis infelix lenti dispendia leti?
 Tu si dulce velis viuere, viue DEO.
 Nonne per illecebras, & blandi philtrea doloris,
 Velle pati morbos, mortis amore frui est?

E L E G I A X.

MAGDALENA desiderat per satisfac-
 tionem peccata expiare.

O DEVS immensis iam tandem parce piaculis:
 Quamquam ô! sed mitis parcere iussit
 Amor:

Ille mei sceleris vindex, sed nescius iræ,
 Qui sine vindictâ plectit inane scelus.
 O me felicem! cui mite tribunal I E S V
 Stat torus iste, meis iam torus vduis aquis.
 O pudor! ô immane nefas! sic ibit inultum
 Crimen? & in pœnas vltor inermis erit?
 Et metuo, & spero: veniam promisit I E S V S;
 Et veniam vindex abdicat ira reis.

Antè niuem blandis lambet fax Siria flammis,
 Et parcat niueo torua læna gregi:
 Quàm Deus vlticis numeros non expleat iræ,
 Expendatque nocens, quas tonat æthra, minas.
 Dextra vibrat fulmen; sed læua reponit oliuam.
 Si tonat ira faces, gratia spondet aquas.
 Eia, niuem fidis lambat fax Siria flammis,
 Et parcat niueo torua læna gregi:
 En meliore rotâ noua fingitur vrna salutis,
 Fulmineas vincit mitis oliua faces:
 Si modò tristè gemens genibus prouoluar IESV,
 Et stiterim nudum supplice fronte caput.
 Cæsaries promissa nouâ dabit arte catenas:
 Frons benè nuda peplo, squallor & horror erit.
 Noxia stabo toro; (folium torus ille Tonantis)
 Licetor vtrinq; premet, hinc pudor, inde timor.
 Ferrea quid vincit vadimonia fingo lacertis,
 Hic vbi vindictæ nescius vltor adest?
 Curia cui thalamus, torus absq; timore tribunal:
 Hospes amans Iudex, pœna doloris Amor.
 Supplicium lacrymæ; (lacrymis quis dulcior
 humor?)
 O modò quàm felix vertitur vrna reis!
 Vindicis arma, facesque, & inexorable Numen
 Vincit inexhaustus supplice fletus aquâ.
 Sentio, me castis flammis vis enthea tædis;
 Serpit inexpertus cæca per ossa vapor:
 Et modò diuino tenerum cor vulnerat cæstro:
 Sed mihi quæ vulnus dextra dat, addit opem.
 Quæ planxi antè gemenisque, iacensque, tra-
 henisque catenas,
 Libera tollo manus, libera tollo pedes.

O pic-

O pietas! ô blanda manus! ô gratia Diuùm!
 Quæ uoueam iustis munera digna sacris?
 Vis tua millenæ cumulent altaria lances,
 Et sacros oneret India tota focos?
 Totâque thuricremis uiuat Panchaia flammis,
 Qualis ad Ifacios fumât acerra rogos?
 Mitte leues Arabum vitæ sine pondere fumos;
 Vult sibi uiuus Amor uictima uiua litet.
 Vitales igitur cadat hostia iugis ad aras,
 Siue sit hæc turtur, siue sit alba bidens.
 Quid tibi cum brutâ lanâ, volucricque fauillâ?
 Victimâ sola Deo, quæ benè libat, homo est.
 Muneribus supremus honos, & idonea Diuis
 Hostia cor purum est, cui sacer ignis Amor.
 Hoc solo capitur vindex, qui nescit emaci
 Nec prece nec pretio, thure nec igne capi.
 Viderit is tenuem flagranti è corde vaporem;
 Mox tetricis rugis quæ sedet ira, cadet.
 Quælibet esto minor tantis sit pœna piaculis;
 Diluet immensum lacryma parua scelus.
 O steriles animæ, queis hic non liquitur humor,
 Quo datur augustis ritè litare sacris!
 Ergo ueni decus ille meum, spes ille salutis,
 Vnde fluat vitæ lactea uena meæ.
 Deque tuo purus radius dio influat astro,
 Hoc de corde sacras qui tibi gignat opes.
 Vel tenui radio me si fors tangat I E S V S;
 Ome felicem! qualia dona manent!
 Me terigit radius, flagrat entheus ardor in illo;
 Cor ictum tepidas liquitur in lacrymas.
 Ah! foret apta meis flagrans cor uictima noxis,
 Quique fluit læso corde per ora liquor!

C. 3

Sed

Sed quota pars cor quæso mei est, fax pectoris
ardens,

Quod calet vt paruo testa pusilla foco?
Quò mihi mille boues, & millia mille bidentū,
Quæ crepitant Solyms ignea præda focis;
Vnica si vel gutta sat est, quæ temperat iras,
Et de corde flagrans mica vel vna sat est?
Opto tamen tumidos se cor effundat in auctus,
Augusto que breues ampliet orbe sinus;
Omnigenos que mei cor corporis induat artus,
Omnibus vt membris victima tota litem.
Aut oculus certè sim tota, volubile sidus;
Clariùs vt spectem lyncea tota Deum.
Ni satius foret esse manū, quò Magdala sanctus
Tota labor sacro militet obsequio.
Quid prohibet verti vocali pectine linguam,
Vt mea te solum lingua diserta canat?
Sed quid ego infelix tanto me dignor honore?
Illa ego tota probrum, dos ero digna Deo?
Non cor, non oculus, nec ego manus apta To-
nanti;
Sim nisi sub modico puluere, puluis humi.
Tu capitis caput ille mei, lux lucis I E S V,
Vita meæ vitæ, cor mihi cordis eris.

E L E G I A X I.

MAGDALENA *lacrymis fucum
omnem eluit.*

PURTIDA quam pyxis vomit ora per vincta
mephitim,
Et rea quod fictis illinit ymbra labris,
E ma-